

Шановні друзі!
Пропонуємо Вашій увазі кращі уривки з творів,
що посіли другі й треті місця.

Кича Назарій:

У процесі вивчення етапів розвитку своєї нації на уроках історії та літератури я навчаюся усвідомлювати себе невід'ємною маленькою частинкою свого великого народу. Тепер я з гордістю можу сказати, що я українець, і рідною мовою вважаю українську. Я вболіваю за всі перетворення і важливі події своєї держави, хоча ще не є повноправним громадянином України, бо мені тільки 16 років.

Я стараюся добре навчатися, щоб стати успішним громадянином своєї країни, а не шукати притулку за кордоном. Я мрію стати хорошим зварником і влаштуватися на роботу з гарною зарплатою.

Намагаюсь також виховувати в собі такі моральні якості, як чесність і порядність, шляхетність і патріотизм, бо знаю, що бути українцем – надзвичайно відповідально, у тому числі – перед прийдешніми поколіннями. І особливо відповідально перед захисниками держави в зоні АТО, які воюють і гинуть за наше щасливе майбутнє.

Поправка Артем:

Що для мене значить бути українцем? Важко відповісти, тому що для цього треба ніби подивитися на себе збоку. По-перше, я народився в Україні, тут живуть мої батьки та друзі, тут відбулися всі важливі події мого життя. Кожна людина любить країну, місто чи село, з якого розпочинається її життєвий шлях, те місце, що зветься Батьківщиною.

По-друге, бути українцем – це не просто мати відповідне громадянство. Це набагато більше. Бути українцем означає дивитися на світ певним чином, як закладено в культурі нашого народу.

Случинський Андрій:

Сьогодні українці повинні поважати власне минуле і не допускати прикрих промахів у майбутньому. Ми повинні забезпечити в майбутньому нормальні умови життя і завжди пам'ятати те, що зробили наші прашури, і

те, що роблять наші друзі, родичі, знайомі, відстоюючи нашу країну на сході України.

Я хоч зараз ще малий, але хочу, щоб наша країна залишалася вільною, хочу прожити своє життя так, щоб мої нащадки згадували про мене з великою вдячністю і повагою. Як сказав Іван Франко, «ми мусимо навчитися чути себе українцями – не галицькими, не буковинськими українцями, а українцями без офіційних кордонів». Тому я хочу, щоб у майбутньому кожен громадянин нашої країни міг з гордістю сказати про себе: «Я – українець!»

Гришков Артем:

Зараз іде так би мовити неназвана війна. Як жаль отих молодих хлопців, які зараз захищають Україну на передовій! Їх там кожного дня розстрілюють, а вони тримаються, бо є справжніми українцями.

Я – українець, і я буду захищати Україну. Я теж хочу, щоб не було цієї війни, щоб не гинули солдати, діти, дорослі. А ті, хто їх убиває, - це бридкі, погані люди, яких треба дуже сильно і жорстоко карати. Через цю погань скільки всього поруйновано! Красиві міста з чудовою архітектурою, заводи, шахти... Це справжні вандали!

Я навчаюся у Шосткинському вищому професійному училищі, опановую професію муляра-зварника. Я буду радий, якщо після навчання мені випаде честь відбудовувати міста, які було зруйновано на сході України. Я хочу відбудовувати Україну, так би мовити, залікувати рани моєї Батьківщини, як лікарі лікують своїх пацієнтів. Я думаю, що війна скоро закінчиться. Я хотів би, щоб усе залагодилось мирно, щоб припинились смерті та руйнування.

Ларченко Євген:

Я – українець! І тому зобов'язаний піклуватись про свою Батьківщину, бо народився в ній і виріс, бо інакше не поважатиму себе самого.

А поки я вивчаю рідну мову, забуту більшістю нашого народу, історію моєї країни, яку видаляли, наче пляму, з пам'яті. Я вчу різні науки, щоб бути корисним своєму народу та країні. Я – українець! І хочу пишатися цим званням. А для цього я повинен знайти своє місце в своїй країні, а не за кордоном. Хочу жити і працювати на своїй Батьківщині, дихати її повітрям, плавати в Десні, гуляти у своїх лісах та по своїх ланах. А для цього треба

зберегти нашу природу. Я поки що вчусь не смітити, піклуватись про птахів і міських тварин.

Шилов Валерій:

Я народився на прекрасній, квітучій, рідній мені землі. І зветься вона – Україна. Люблю я свою державу за її красу, природу, звичаї та обряди. Україна мені – як рідна мати, яка мене виховала і навчила бути дорослим. Це країна, де я виріс, провів дитячі роки свого життя, навчався у школі, а зараз опинився тут, у Шосткинському вищому професійному училищі. Моя рідна мова - українська. Хоч я знаю також й інші державні мови, та я не буду москалем, а буду розмовляти тільки своєю мовою.

Мушу берегти свою рідну Батьківщину і, як солдат, захищати її від ворожих наступів з інших держав.

Зараз іде вороже протистояння між народом нашої землі і російськими москалями, хоча ми були колись рідними братами. У нас були дружні політичні відносини, усе з'ясовували мирно, без усяких воєнних дій.

Порівнюючи мою рідну країну з іншими, хочу сказати, що вона найкраща у світі, хоч і не найбагатша.

Я поважаю наших українських військових за те, що не дивлячись ні на які перешкоди і безлад у нашій державі, вони беруть у руки зброю і стають пліч-о-пліч, щоб відбитися від ворожих наступів з боку інших держав континенту. Це геройський вчинок. Мабуть, я поступив би так само.

Насамкінець хочу зробити такий висновок: любіть Україну такою, яка вона є, не дивлячись ні на що.

Моя рідна країна – це Україна,

Це наша з народом рідна Батьківщина,

Краса її вічна ніколи не згасне,

Нехай все на світі буде прекрасно!